

Nr 1.

Af herr **Byström**, *om ändring i lagen om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet.*

Med hänsyn till förändringar i äktenskapslagstiftningen såväl som i fråga om reformer på en del andra lagstiftningsområden har det i vårt land gått ganska sakta att komma till den rätt och de rättelser, som allt mer och mer blifvit af behovet påkallade. I fråga om vigsel var vid midten af förra århundradet statskyrkoprästen nära nog den ende, som kunde lagligen förena ett par till äkta makar, och knappast några andra än sådana, som voro döpta och konfirmerade och som i statskyrkan hade gått till nattvarden, kunde få vigsel. Bland dem, som tidigt väckte opposition mot dylika förhållanden, voro de frikyrklige och då icke minst baptisterna, som äfven hade frågan före gång efter annan på sina konferenser. Ej få äktenskap ingingos den tiden, hvilka senare kallats »samvetsäktenskap». Så kom ändtligen dissenterlagen, som medgaf dem, som utträdde ur statskyrkan, rätt att ingå borgerligt äktenskap. Senare, eller år 1880, skred lagstiftningen framåt, så att äfven sådana, som ej blifvit döpta eller inom svenska kyrkan begått Herrens nattvard, men icke tillhörde främmande trossamfund, kunde få vigas inför borgerlig myndighet. Genom lagen af den 6 november 1908 blef det frihet för alla medborgare att vid giftermål välja borgerlig vigsel, om de vilja, och för det öfvervägande antalet medborgare att taga kyrklig vigsel, om de föredraga denna. Naturligtvis borde här ha varit full frihet för kontrahenterna att få välja hvilken vigselform de velat.

Likaså lades befogenheten att förrätta vigsel i flere händer, än som förut varit fallet. Visserligen fyllde ej denna lag alla berättigade önskemål, men den medgifver nu stora fördelar jämförd med gamla förordningar.

Bih. till Riksd. Prot. 1911. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 1 Häft. (Nr 1). 1

För svenskar i utlandet, hvilka önska ingå äktenskap, finnes särskild lag af den 8 juli 1904. Men denna lag bör något ändras eller förbättras, och det är särskildt om önskemålet härutinnan, som jag frambär denna motion.

I första paragrafen i »Lag om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet den 8 juli 1904», heter det:

»Konungen äger uppdraga åt svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i främmande stat att i den ordning, som i denna lag stadgas, i äktenskap förena svenska undersåtar eller svensk undersåte med undersåte i främmande stat.»

Det har emellertid syns önskvärdt, att den rätt, som konungen i detta fall har, utvidgades något, så att han kunde, där det kan pröfvas lämpligt, bemyndiga äfven annan person än diplomatisk eller konsulär ämbetsman att avsluta äktenskap. Det är nämligen på en del platser i utlandet, där svenskar vistas, ganska svårt för dem, som det önska, att få laglig vigsel. I synnerhet ha detta inträffat bland missionärer på hedniska missionsfält. Som exempel härpå må anföras följande:

Bland baskirerna i Sibirien verkade under flera år en af Svenska missionsförbundets missionärer vid namn Sarwe. I bergverken på ostsidan af Ural arbetade samtidigt en svensk man. Där funnos äfven andra svenskar, bland dem en kvinna, med hvilken den nämnde mannen ville ingå äktenskap. Bägge voro fromma människor. Att resa till Sverige för att träffa svensk präst var omöjligt för dem. På den tiden hade icke heller svenska konsulter vigselrätt, de ha det icke heller nu utan särskildt uppdrag af Konungen. Men om svenska konsulten t. ex. i Moskwa hade haft ett sådant uppdrag, så hade det varit omöjligt för dem att komma dit. Alltså ordnades saken på det sätt, att missionären vigde dem. Sedan under årens lopp fingo de flere barn. Detta fullkomligt sedliga äktenskap gällde emellertid inför svensk lag såsom konkubinät och barnen voro »oäkta» barn. Hade äktenskapet kunnat avslutas i den form, som den ryska lagen föreskrifver, så vore det äfven i Sverige giltigt (enligt lag om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, den 8 juli 1904, kap. 1 § 6). Men nu kunde detta icke ske, emedan kontrahenterna icke voro af den grekisk-katolska religionsbekännelsen. De fingo en obehaglig känning af detta, när de slutligen flyttade hem till Sverige. Ty här måste de låta viga sig af präst, såsom om de icke förut varit äkta makar utan lefvat i brottsligt förhållande till hvarandra.

I Kaschgar i Ost-Turkestan ville år 1909 en vid engelska konsulatet

anställd tjänsteman ingå äktenskap med en svensk kvinna. Men att komma till svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman, berättigad att förrätta vigsel, var ej då möjligt. De bådo en af Svenska missionsförbundets där boende missionärer viga dem. Han skref till Svenska missionsförbundets styrelse. Styrelsens ordförande vände sig till ärkebiskopen, hvilken svarade, att enligt svensk lag giltigt äktenskap icke kunde af dem ingås, med mindre de komme öfver till Europa och iakttoge laga former. Detta åter var för honom omöjligt, emedan han icke kunde få därtill nödig ledighet från sin tjänst förrän efter två år.

I Kina hafva äfven en del missionärer, i synnerhet de som bo långt in i landet, stora svårigheter när de skola ingå äktenskap. De måste resa ända till Shanghai för att blifva lagligen vigda af därvarande svenske generalkonsul, och en sådan resa kan stundom taga månaders tid samt är mycket kostsam. Ett par af svenska baptisternas missionärer i Shantung ha måst göra på detta sätt. I Hankow finnes visserligen i regeln en svensk vice konsul och att vända sig till honom kunde förkorta resan med högst 8 dagar. Men vanligen är denne vice konsul en utländsk köpman, som ej förstår svenska.

Svenska missionen i Kina har sökt lösa frågan så, att en af deras missionärer, J. T. Sandberg i Yuincheng, under ett besök i hemlandet för att hvila, lätit sig af ärkebiskopen prästvigas, sedan vederbörliga underhandlingar med en del myndigheter ägt rum. Han anses sålunda stå i svenska kyrkans tjänst och lämnar årlig rapport till, om jag är rätt underrättad, ärkebiskopen. Men han kan förstås viga allenast sådana, som äro konfirmerade. De, som icke äro konfirmerade, kan han däremot icke viga. Men äfven i »Svenska missionen i Kina» finnas frikyrkligt sinnade, och för somliga bland dem kunna mycket stora svårigheter uppstå, då det är fråga om att ingå äktenskap.

Denna fråga var före vid senaste kyrkomöte och därvid anförde lektor P. Waldenström följande belysande drag: »I höst (1910) skall Svenska missionsförbundet skicka ut till Kina en flicka, som är trolofvad med en af våra missionärer. Hon får icke gifta sig, förrän hon varit i Kina ett år, så att man får se, om hon tål klimatet. Då bo de kanske långt uppe i Kina. Jag kan icke för ögonblicket säga precis, hvar de nu äro stationerade, men jag tror, att det är i Ichang. Denna stad ligger uppe i landet på ett afstånd af omkring 1,000 engelska mil från Schanghai vid Yangtsekiangfloden. Det är således flera dagars resa därifrån ned till Shanghai. Kanske får Sverige nästa år en generalkonsul i Shanghai med

rätt att viga. Då få kontrahenterna resa dit, trots att resan kostar flera hundra kronor. Annars kunna de icke bli vigda, ty det finnes icke någon möjlighet att åstadkomma någon vigsel. Och hvad blir då följden? Jag kommer helt enkelt att råda dem att låta en missionär förrätta vigsel och sedan i Herrens namn flytta tillsammans som man och hustru. Om svenska staten icke godkänner det, så är det ett sant, sedligt och kristligt äktenskap ändå. Men säg: är det rimligt, att de, när de en gång komma hem till Sverige, skola där gälla såsom de där hafva lefvat i konkubinät, och att deras barn skola inför svensk lag vara oäkta barn? Herrarna må icke tro, att det är någon småsak för missionärer att resa hem till Sverige för att få vigsel. Jag har själf gjort en resa till Kina fram och tillbaka, och ångbåtsbiljetten kostade då för första klass 1,930 tyska mark från Genua till Hankow tur och retur. Missionärer resa andra klass, det är sant. Men äfven det är mycket dyrt.»

Men nu är frågan den: Huru skall man få dessa förhållanden ändrade till ett bättre? Detta synes mig kunna ske genom att orden: »eller åt annan svensk man därstädes, som Konungen kan finna lämplig» inskjutas uti den ifrågavarande lagens första paragraf. Hvarför skulle icke en annan svensk man än en »diplomatisk eller konsulär ämbetsman», t. ex. en missionär, kunna beklädas med myndighet att förrätta vigsel? I synnerhet sedan man här hemma genom lagen af den 6 november 1908 så betydligt utvidgat området för dem, som kunna viga sådana, som vilja gifta sig, bör man ock kunna göra en vidgning i fråga om vigselförrättare för svenskar i utlandet.

Då frågan, som nämnts, i fjol var före i kyrkomötet, blef den där afslagen eller icke till afgörande upptagen. Det syntes mig vara två skäl, som ledde mötet till detta beslut. Det ena var, att man ej ansåg, att kyrkomötet hade befogenhet att till behandling upptaga ett ärende sådant som detta. För denna mening gjorde biskop Tottie sig till särskild tolk. Det andra var väl den konservatism, som utmärker en så stor del af de ledande prästmännen. Det är emellertid förunderligt, att man ej skall vilja verka för, att t. ex. en missionär, en därtill kompetent missionär, ty här är ju ej fråga om »annan svensk man» än sådan, som af vederbörande pröfvas lämplig, skall kunna i denna fråga få samma rätt som en konsul, som kanske är en utländsk man, med alldeles annan religions-åskådning än den protestanter hafva, om han nämligen har någon religion alls. Man borde, synes mig, hafva uttalat sympati för saken, äfven om man formellt ansett sig ej kunna besluta i frågan.

I Afrika förekommer på flera ställen en rätt liflig svensk missionsverksamhet. I Kongo har t. ex. Svenska missionsförbundet många missionärer. En af de missionärer, som är bosatt i Londe Matadi, har af belgiska regeringen erhållit fullmakt att förrätta vigsel. Sommaren 1909 förrättade han på en gång tre vigslar af svenska missionärer. Dessa vigslar gälla inför den belgiska regeringen och måste därför enligt lagen om internationella rättsförhållanden gälla äfven i Sverige. När dessa tre brudpar komma hem, äro de sålunda lagligen vigda äfven enligt svensk lag. Det är den belgiska katolska regeringen, som gjort detta medgifvande åt en utländsk protestantisk missionär. Sveriges regering borde ock kunna gifva åt någon annan än en konsulär ämbetsman samma rättighet. Hvarför skulle den icke kunna eller berättigas att kunna, där så befinnes lämpligt, gifva en missionär eller annan lämplig person fullmakt att avsluta äktenskap?

Många af missionärerna äro synnerligen väl utbildade män. De skulle godt kunna beklädas med den myndighet, som här är i fråga. Hvad Kina angår, skulle t. ex. J. E. Lindberg eller J. A. Rinell, hvilka tillhöra Svenska baptistmissionen i Shantung eller någon af Johan Sköld i Wachang, B. E. Rydén i Shasi eller K. A. Ternström i Schang, hvilka tillhöra Svenska missionsförbundets mission, kunna med vederbörlig tillåtelse förrätta vigsel. Men det behöfver, såsom sagts, ej nödvändigtvis vara en missionär. Kungl. Maj:t kan ju utnämna hvem som helst, blott han är kvalificerad och lämplig för uppdraget.

Då jag hoppas, att Riksdagen skall inse det befogade i denna motion, anhåller jag vördsamt,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i Lag om äktenskaps avslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär myndighet i utlandet den 8 juli 1904, att § 1 erhåller följande lydelse:

Konungen äger uppdraga åt svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i främmande stat eller åt annan svensk man därstädes, som Konungen kan finna lämplig, att i den ordning, som i denna lag stadgas, i äktenskap förena svenska undersåtar eller svensk undersåte med undersåte i främmande stat.

Stockholm den 17 januari 1911.

J. Byström.